

Fra møtet 9.12. 2005

Prinsipp- og arbeidsprogrammet 2005–07

Sentralstyret har vedtatt å opprette en prosjektgruppe som skal ha som formål å gjennomgå og vurdere organiseringen av Legeforeningens tillitsvalgtapparat på de enkelte arbeidssteder innenfor ulike tariffområder og rapporteringsrutiner ved valg av tillitsvalgte. Prosjektgruppen bes komme med forslag til fremtidige løsninger, og skal presentere resultatet av sitt arbeid i en prosjektrapport.

Prosjektgruppen settes sammen med en representant fra hver av yrkesforeningene og ansatte i sekretariatet og Ylfs kontor. Generalsekretæren utpeker prosjektleder. Det bevilges kr 110 500 til utgifter i forbindelse med prosjektgruppen. I tillegg dekkes eventuelt frikjøp av tillitsvalgte som ikke får fri fra arbeid etter hovedavtalens bestemmelser, begrenset oppad til kr 70 000.

Lokalsykehusenes fremtidige rolle

Lokalsykehusenes plass i spesialisthelsetjenesten er et sentralt helsepolitisk spørsmål som berører flere av Legeforeningens underforeninger. Som ledd i politikktutviklingen på området nedsatte sentralstyret 27.6. 2005 en arbeidsgruppe for å utrede lokalsykehusenes fremtidige rolle. Rapporten fra gruppen forelå 28.11. 2005.

Arbeidsgruppen mener at Legeforeningen må ha et særskilt ansvar i å få debatten om lokalsykehusene dreid fra hvilke funksjoner som må ligge i hvilke hus, til hvilke behandlingsskjeder som må være etablert for å sikre befolkningen lik tilgang til helsehjelp. Arbeidsgruppens rapport sendes på bred høring til aktuelle organisasjonsledd i Legeforeningen. Temaet drøftes også på Legeforeningens lederseminar i mars 2006, før sentralstyret konkluderer i saken. Arbeidsgruppens rapport er et godt utgangspunkt for utforming av Legeforeningens syn på lokalsykehusenes fremtidige rolle.

Deltakelse i arbeidsgruppe

Marte Walstad oppnevnes som deltaker i en arbeidsgruppe nedsatt av Helse- og omsorgsdepartementet om styrking av rett til helsehjelp i spesialisttjenesten for barn og unge med psykiske lidelser og unge rusmiddelbrukere.

Ny atomkatastrofe – bare en tom trussel?

– Bruk av atomvåpen vil være en katastrofe for menneskeheten. Den nåværende situasjon hvor noen har og andre ikke får lov til å ha atomvåpen, er uholdbar.

Det sa Henrik Salander fra Blix-kommisjonen (Weapons of Mass Destruction Commission) på et seminar i Oslo i desember 2005. Salander var sikker på at flere enn de nåværende åtte atomvåpenstatene vil ha atomvåpen i 2050. Hvor mange kunne han ikke spå, men han mente at både Iran og Nord-Korea ville utvikle atomvåpen. Likevel trodde han ikke at atomvåpen ville bli brukt i konflikter mellom stater. Atomvåpen er for farlig og vil ikke bare skade motstanderen, men også en selv.

Når det gjaldt terrorgruppers mulighet til å skaffe seg atomvåpen, var han mer usikker. Utviklingen av atomvåpen er komplisert og kostbar. Han mente at veien til en tryggere verden ligger i et internasjonalt forbud mot å produsere, teste, og anvende atomvåpen. – Det er dette vi må arbeide for, sa han.

Foredraget ble holdt i et fullsatt seminarrom på Rikshospitalet hvor flertallet var medisinske studenter. Salander understreket at han talte på egne vegne og ikke på vegne av kommisjonen. Seminaret ble arrangert av Leger mot atomvåpen i samarbeid med Legeforeningen.

Må hindre spredning av atomvåpen

Tildelingen av Nobels fredspris til El Baradei og Det Internasjonale Atomenergibyrået (IEAE) er en erkjennelse av at faren for spredning av atomvåpen er høyst aktuell.

Det multilaterale nedrustnings- og ikke-spredningssamarbeidet har møtt motbør det siste tiåret. Dette kom frem på den mislykkede tilsynskonferansen for Ikke-spredningsavtalen (Treaty on the Non-proliferation of Nuclear Weapons) i New York våren 2005 der det ikke ble enighet om et sluttokument. I tilknytning til et toppmøte i FN i september i år tok Norge sammen med Australia, Chile, Indonesia, Romania, Storbritannia og Sør-Afrika, initiativ til et styrket internasjonalt samarbeid om kjernefysisk nedrustning og ikke-spredning. Selv om initiativet ikke førte frem, har Norge påtatt seg oppgaven å videreføre initiativet. Leger mot atomvåpen mener Norge har en viktig rolle i arbeidet for nedrustning og ikke-spredning.

Morten Bremer Mærli, seniorforsker ved Norsk Utenrikspolitisk Institutt (NUPI), mente det er viktigere enn noen gang å følge opp avtaler for ikke-spredning, for å hindre at kjernefysiske våpen havner i hendene på

terrorister og upålitelige regimer. Mærli har tidligere sammenliknet atomopprustningen med et lymfom med spredning.

Gunnar Westberg, som er president i den internasjonale legeorganisasjonen mot atomvåpen (IPPNW), snakket om psykologiske grunner til at stater ønsker å ha atomvåpen. De fleste land ønsker ikke å ha slike våpen, fordi man innser at bruken av dem vil medføre stor fare for selv å bli tilintetgjort. Vanlige mennesker føler seg maktesløse overfor trusselen om atomangrep. Søking etter makt og å skape frykt er en vesentlig drivkraft for fortsatt atomopprustning.

Leger og helsevesenets rolle

Leger har et ansvar for å informere om helseskadene ved atomvåpen. De to turnuslevene, Hilde Karin Ofte og Kristin Alise Jakobsen, presenterte et engasjerende undervisningsopplegg de hadde utviklet mens de var studenter i Tromsø. Opplegget er på cd-rom og tar både for seg hvilke skader mennesker kan få ved bruk av atomvåpen, og hva som skjer med miljøet.

Harald Siem fra Sosial- og helsedirektoratet gjennomgikk Norges beredskap mot ulike former for atomkatastrofe. Det administrative apparatet fungerer godt. Reaktoruhell i naboland vil Norge kunne takle. Skitne bomber, det vil si konvensjonelle sprengladninger som er kontaminert med radioaktive isotoper, er en skremmende og uberegnelig mulighet som terroristvåpen. Et angrep mot Norge med atomvåpen vil innebære en katastrofe som helsevesenet vil stå hjelpeløs overfor.

Bjørn Oscar Hoftvedt

bjorn.hoftvedt@legeforeningen.no
Medisinsk fagavdeling

Ulrich Abildgaard

ulrich.abildgaard@ioks.uio.no

Kirsten Osen

kirsten.osen@medisin.uio.no
Norske leger mot atomvåpen

Litteratur:

1. Johannessen LB. En tryggere verden uten atomvåpen. Tidsskr Nor Lægeforen 2005; 125: 927.